

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **Y. Y.**, státní příslušnost Ukrajina, zastoupeného Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 834/8, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Žaloba

Žalobce se podanou žalobou, která byla krajskému soudu postoupena Městským soudem v Praze, domáhá ochrany proti nečinnosti žalovaného dle § 79 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Žalobce v podané žalobě uvedl, že dne 22. 10. 2015 podal na Generálním konzulátu České republiky ve Lvově žádost o dlouhodobé vízum za účelem „kulturní“ a současně žádost o vydání zaměstnanecké karty. Podáním ze dne 11. 12. 2015 žalobce vzal prostřednictvím svého právního zástupce zpět žádost o dlouhodobé vízum a dále požádal, aby bylo nadále pokračováno pouze v řízení o jeho žádosti o vydání zaměstnanecké karty. Žalobce připomněl, že žádost o zaměstnaneckou kartu rovněž osobně podal na Generálním konzulátu ČR ve Lvově, když v dokladu o zajištění ubytování připojenému k žádosti o dlouhodobé vízum za účelem „kulturní“ připojil a podepsal následující větu: *„Dále žádám, aby tento doklad o ubytování byl doložen k mé žádosti o zaměstnaneckou kartu, kterou tímto osobně podávám.“* Žalobce namítal, že tento způsob podání žádosti byl nucen zvolit z toho důvodu, že k podání žádosti o zaměstnaneckou kartu není schopen se zaregistrovat v systému Visapoint; současně tuto žádost nemohl podat na předepsaném formuláři spolu s žádostí o dlouhodobé vízum, neboť Generální konzulát ve Lvově cizince - žadatele, kteří jsou registrováni za účelem podání žádosti o vízum, avšak mají u sebe i formulář žádosti o zaměstnaneckou kartu, resp. formulář jiné žádosti, než k jaké jsou registrováni, nejsou do prostoru konzulátu vpuštěni.

Žalobce se domníval, že dne 22. 10. 2015 tedy bylo materiálně zahájeno řízení o vydání zaměstnanecké karty, ačkoli k formálnímu zahájení řízení ze strany žalovaného doposud nedošlo. Tento závěr žalobce opíral také o rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 10. 2007, č. j. 5 Afs 155/2006 - 90, v němž Nejvyšší správní soud uvedl následující závěry: *„Podal-li daňový subjekt daňové přiznání, a to bez ohledu na jeho formu a obsah, není pochyb o tom, že učinil podání, kterým bylo zahájeno řízení. Mělo-li předložené daňové přiznání vady, spočívající v tom, že bylo použito nesprávného tiskopisu, bylo namíste vyzvat žalobce k odstranění vad podání.“* Citovaný závěr Nejvyššího správního soudu je dle žalobce nutno analogicky aplikovat i na případ žalobce, který učinil žádost o vydání zaměstnanecké karty v písemné formě, sice nikoli na předepsaném tiskopisu, avšak z obsahu podání bylo zcela zřejmé, že bylo učiněno u žalovaného (prostřednictvím „náběřího“ pracoviště), v souladu s § 42 odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a řízení o předmětné žádosti proto mělo být řádně zahájeno.

Žalobce dále pokračoval, že z důvodu liknavosti žalovaného, který žalobce nevyzval k odstranění vad podání, žalobce sám přistoupil k odstranění formální vady žádosti o vydání zaměstnanecké karty, když dne 11. 12. 2015 prostřednictvím datové schránky doložil vyplněný předepsaný tiskopis žádosti, včetně jejích dalších náležitostí. Jelikož žalovaný nepřistoupil k zahájení řízení o vydání zaměstnanecké karty, žalobce dne 12. 1. 2016 učinil návrh na uplatnění opatření proti nečinnosti žalovaného ve smyslu § 80 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců jako nadřízený správní orgán však usnesením ze dne 2. 2. 2016, č. j. MV-7643-2/SO-2016, rozhodla tak, že se návrhu na uplatnění opatření proti nečinnosti nevyhovuje. V odůvodnění uvedla, že provedla šetření v příslušných elektronických evidencích, z něhož vyplynulo, že v případě žalobce bylo vedeno toliko řízení č. j. OAM-12293/DV-2015 (tj. řízení ve věci dlouhodobého víza za účelem „kulturní“), ukončené na základě zpětvzetí žádosti. Jiné řízení v současnosti není vedeno, a proto je uplatnění opatření proti nečinnosti bezpředmětné.

Žalobce tak na základě výše uvedeného zdůraznil, že nezákonným postupem žalovaného dochází k upírání jeho základního práva na získávání prostředků k obživě v důsledku svobodné volby povolání. Žalobce měl za to, že splnil veškeré zákonné podmínky pro vydání zaměstnanecké karty a současně uzavřel pracovní smlouvu se zaměstnavatelem. Mohl tedy důvodně očekávat, že mu bude umožněno uplatnit právo garantované čl. 23 (*pozn. soudu: správně patrně čl. 26*) Listiny základních práv a svobod. Popsaným nezákonným postupem žalovaného nadto prokazatelně žalobci vzniká škoda ve smyslu § 2894 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku.

S ohledem na namítanou nečinnost žalovaného proto žalobce navrhoval, aby soud žalovanému uložil povinnost vydat rozhodnutí ve věci žádosti žalobce o zaměstnaneckou kartu, a to do třiceti dnů od právní moci rozsudku, a zaplatit žalobci náhradu nákladů soudního řízení.

II. Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný ve svém vyjádření k podané žalobě zopakoval, že šetřením v dostupných elektronických evidencích bylo zjištěno, že k osobě žalobce není vedeno žádné správní řízení, které by se týkalo jakékoli jeho žádosti o povolení k pobytu na území České republiky. Žalovaný připomněl, že žalobce podal dne 22. 10. 2015 na Generálním konzulátu České republiky ve Lvově žádost o dlouhodobé vízum za účelem „kulturní“, kterou následně vzal prostřednictvím svého zmocněného zástupce zpět. Žádost žalobce o vydání zaměstnanecké karty byla poté na předepsaném tiskopisu doručena do datové schránky žalovaného dne 15. 12. 2015. Takto podanou žádost však nebylo možno akceptovat, neboť podle § 169 odst. 14 zákona o pobytu cizinců byl žalobce povinen tuto žádost podat osobně (přímo osobou žadatele). Pokud tedy nedošlo k naplnění uvedeného požadavku, a podle § 37 odst. 4 správního řádu nebyla tato podmínka splněna ani dodatečně v zákonem stanovené lhůtě, nemohlo být řízení zahájeno, neboť se na toto podání hledí, jakoby nebylo učiněno.

Pokud žalobce ve svém podání ze dne 15. 12. 2015 poukazoval na skutečnost, že k podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty došlo dokladem (potvrzením) o zajištění ubytování, žalovaný uvedl, že formulaci obsaženou v tomto dokladu nelze pokládat za podání směřující vůči žalovanému správnímu orgánu ve smyslu § 37 odst. 1 správního řádu, neboť toto potvrzení vystavili ubytovatelé žalobce. Tato žádost se tak ani řádným způsobem nemohla dostat do dispozice žalovaného. Za jedinou žádost, kterou správní orgán obdržel, je nutno považovat žádost doručenu datovou schránkou dne 15. 12. 2015, která nebyla-li podána osobně, nemohla vést k zahájení správního řízení. Žalovaný se proto na základě těchto skutečností domníval, že v daném případě nedochází k nečinnosti, a proto navrhl, aby žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta.

III. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud se v mezích žalobních bodů zabýval tím, zda lze na základě zjištěného skutkového stavu dospět k závěru o namítané nečinnosti žalovaného. Vzhledem k tomu,

že žalobce i žalovaný výslovně souhlasili s rozhodnutím věci bez nařízení jednání, rozhodl krajský soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání.

Ve smyslu § 81 odst. 1 s. ř. s. krajský soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí. Krajský soud přitom dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 79 odst. 1 s. ř. s. se může ten, kdo bezvýsledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení.

V posuzovaném případě se žalobce podanou žalobou domáhal vydání rozhodnutí o žádosti o vydání zaměstnanecké karty. Zaměstnanecká karta ve smyslu § 42g odst. 1 zákona o pobytu cizinců představuje *povolení k dlouhodobému pobytu* opravňující cizince k přechodnému pobytu na území delšímu než 3 měsíce a k výkonu zaměstnání na pracovní pozici, na kterou byla zaměstnanecká karta vydána, nebo na pracovní pozici, ke které byl udělen souhlas ministerstva podle odst. 7.

V daném případě přitom bylo pro posouzení důvodnosti podané žaloby klíčové zodpovězení otázky, zda ve věci žalobcovy žádosti o vydání zaměstnanecké karty bylo zahájeno správní řízení či nikoli.

Nejvyšší správní soud, a to rovněž ve věci podání žádosti o udělení zaměstnanecké karty, v rozsudku ze dne 11. 8. 2016, č. j. 2 Azs 128/2016 - 54, s odkazem na závěry rozsudku ze dne 3. 6. 2016, č. j. 5 Azs 85/2016 - 22 (oba dostupné na www.nssoud.cz), judikoval, že „je nerozhodné, že velvyslanectví nejprve odmítlo žádost převzít a že následně žalobce podal žádost formálně jako přílohu své stížnosti na předcházející postup velvyslanectví. Podstatné je, že žádost byla v souladu s § 70 odst. 1 (v nynější věci § 42 odst. 5) zákona o pobytu cizinců podána na úředním tiskopise a dostala se do dispozice příslušného zastupitelského úřadu – velvyslanectví“. Krajský soud proto nejprve podotýká, že s ohledem na skutečnost, že zde existuje právní názor vyslovený Nejvyšším správním soudem přímo ve vztahu k žádosti o vydání zaměstnanecké karty dle zákona o pobytu cizinců, se krajský soud již dále nezabýval žalobcem namítanou analogickou aplikací rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 5 Afs 155/2006, ve věci daňového řízení.

Dle krajského soudu přitom v daném případě nebyla splněna ani jedna z výše uvedených podmínek obsažených v citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 2 Azs 128/2016. Předně krajský soud na tomto místě připomíná, že zákon o pobytu cizinců v § 169 odst. 13 stanoví, že cizinec je povinen požádat o vydání povolení k dlouhodobému pobytu pouze na zastupitelském úřadě ve státě, jehož je cizinec státním příslušníkem, popřípadě jenž vydal cestovní doklad, jehož je cizinec držitelem, nebo ve státě, ve kterém má cizinec povolen dlouhodobý nebo trvalý pobyt. Nesplní-li cizinec tuto povinnost, řízení o žádosti není zahájeno a zastupitelský úřad věc usnesením odloží. Usnesení se pouze poznamená do spisu. Dle § 169 odst. 14 téhož zákona dále platí, že žádost

o povolení k dlouhodobému pobytu, kterou představuje i zaměstnanecká karta, je cizinec povinen podat na zastupitelském úřadě osobně.

Je přitom zřejmé, že úřední tiskopis žádosti o vydání zaměstnanecké karty nebyl v této věci (na rozdíl od výše citovaného případu řešeného Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 2 Azs 128/2016) žalobcem osobně doručen zastupitelskému úřadu; a přestože si žalobce byl povinnosti podat žádost na předepsaném formuláři vědom, žádost tímto způsobem nepodal a učinil tak až dodatečně podáním doručeným dne 15. 12. 2015 prostřednictvím systému datových schránek. U takto dodatečně učiněné žádosti na úředním tiskopisu ovšem již absentuje zákonem stanovená podmínka jejího osobního podání ve smyslu § 169 odst. 14 zákona o pobytu cizinců. Pokud tedy ze strany žalobce nedošlo k dodatečnému zhojení tohoto nedostatku, nebylo možno dospět k závěru, že by na jejím základě mohlo být zahájeno správní řízení.

Za materiální zahájení řízení o vydání zaměstnanecké karty pak nelze pokládat nejen nepodání žádosti osobně na předepsaném úředním tiskopisu, ale rovněž skutečnost, že v původní podobě se to, co žalobce označuje za podanou žádost o zaměstnaneckou kartu, nemohlo ani při sebevětší vůli řádným a rozpoznatelným způsobem dostat do dispozice příslušného zastupitelského úřadu. To s ohledem na zvolený způsob a podobu, kdy v dokladu (potvrzení) o zajištění ubytování ze dne 13. 10. 2015, který byl jako příloha doložen k žádosti žalobce o dlouhodobé vízum za účelem „kulturní“ a kterým ubytovatelé PhDr. J. H. a E. H. jako vlastníci (v 1. osobě) potvrzují ve vztahu k žalobci, že mu poskytnou ubytování na dobu do 31. 12. 2016 na adrese U Dráhy 161/16, Ostopovice, je obsažen také následující odstavec: *„Ubytování je poskytováno cizinci (rodině) za částku 1 800 Kč měsíčně, a to včetně služeb spojených s nájmem a záloh na el. energii, vodu a plyn. Dále žádám, aby tento doklad o ubytování byl doložen i k mé žádosti o zaměstnaneckou kartu, kterou tímto osobně podávám“*. Tato skutková okolnost přitom danou věc odlišuje od případů řešených Nejvyšším správním soudem ve věcech sp. zn. 2 Azs 128/2016 nebo sp. zn. 7 Azs 282/2014, ve kterých na rozdíl od nyní posuzované věci byla žádost podána na úředním tiskopise (byť jako příloha žádosti jiné), a v rozpoznatelné podobě se tak dostala (a byla způsobilá dostat) do dispozice příslušného zastupitelského úřadu.

Krajský soud tak na základě všech výše uvedených skutečností a důvodů dospěl k závěru, že v daném případě nedošlo k zahájení řízení o žádosti žalobce o vydání zaměstnanecké karty, a proto se žalovaný ani nemohl dopustit nečinnosti namítané žalobcem v podané žalobě.

IV. Závěr a náklady řízení

Krajský soud tak neshledal podanou žalobu důvodnou, a proto ji podle § 81 odst. 3 s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudem a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední

činnosti nevznikly. Krajský soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 27. dubna 2017

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu